

да намѣри нѣкое хармонично мѣсто за молитва. Молитвата е изразъ на велика хармония. Ако не може да постави мисълта и чувствата си въ хармония съ природата, човѣкъ не може да се свърже съ нея, не може да отпрати молитвата си нагоре. Природата нѣма да му укаже своето съдействие.

Сегашнитѣ хора иматъ много знания, но не могатъ да ги прилагатъ. Въ това отношение тѣ приличатъ на човѣкъ, на когото природата е дала всички блага на разположение, безъ да може той да се ползува отъ тѣхъ. Предъ него е сложено най-вкусното ядене, но стомахътъ му е разваленъ, не го приема; даватъ му хубава книга за четене, но очитѣ му сж болни, не вижда; наоколо се разнася Божествена музика, но ушитѣ му сж притѣпени, нищо не чува; има хубави обуца, но краката му сж покрити съ мазоли, не може да ги обуе; дрехитѣ му сж нови, удобни, отъ фина материя, но тѣлото му е покрито съ циреи, не може да ги облѣче. Истинско благо е това, отъ което човѣкъ може да се ползува въ всѣки даденъ моментъ. Въ този смисълъ, истинско знание е това, отъ което човѣкъ може да се ползува на всѣко време. Не може ли да се ползува отъ него на всѣко време, това знание ще му донесе най-голѣми изпитания.

Много хора придобиватъ толкова знания, колкото да ги биятъ. Като не разбиратъ, кжде и кога трѣбва да приложатъ знанието си, тѣ предизвикватъ неразположението на хората и на